

Đu Ân Đại Hội Họp Một THĐLVNHN

@ Houston, Texas, Hoa Kỳ, 5/2006

Nguyễn Khắc Tâm (Toronto, ON., CAN) – 4 Jun 2006 :

..., Trong đại hội, chúng ta náo nức chờ kết quả xổ số. Xin đề nghị, trong bản tin THDL năm nay, thêm vài câu " ĐỒ VUI CÓ THUỞNG ". Thí dụ :

- Hỏi : Trong 5 ngày họp mặt, du thuyền ECSTASY đã vượt qua bao nhiêu hải lý ?

- Đáp : 1571 nautical miles = 2910 km (Theo bản đồ hải trình của du thuyền, treo trên đường từ thang máy vào phòng ăn Panorama Bar & Grill.)

Giải thưởng có thể là DVD họp mặt Houston 2006, cho 3 thân hữu đáp đúng đầu tiên gửi theo e-mail, và 3 thân hữu đáp đúng đầu tiên gửi theo bưu điện.

Thời hạn khóa số: 3 tuần lễ sau ngày phát hành bản tin. (Bưu điện đi Âu, Úc, Á khoảng 2 tuần lễ ?)

(Anh Tâm ơi, Rất cảm ơn anh đã có sáng kiến và đề nghị sinh hoạt vui vẻ. Tuy nhiên, Ban tổ chức Houston 2006 đã ra "lệnh" tặng không các đĩa hình ảnh và video cho các tham dự viên của đại hội họp mặt THĐLVNHN Houston 2006. Vậy thì coi như mọi người đều đã "trúng số" và mọi người đều "có thưởng". NCT)

Western Caribbean Itinerary		
4 days Cruise		
Galveston	↔	Calica 726 Nautical Miles
5 days Cruise		
Galveston	↔	Progreso 577 Nautical Miles
Progreso	↔	Cozumel 271 Nautical Miles
Cozumel	↔	Galveston 723 Nautical Miles
1 Nautical Mile	1.852 Km/1.15 Statute Mile	
1 Statute Mile	1.609 Km (5280' feet)	
1 foot	30.48 cm (12' inches)	

Nguyễn Phước Ứng Hiền (Houston, TX) – 4 Jun 2006 :

Anh Thuận, ... Tôi đã bắt đầu viết lách vài ba hàng để diễn tả mỗi cảm tình đối với các bạn Điện lực, phần đông chưa quen biết nhiều, hầu gửi đến anh xem...

(6 Jun 2006) ... Trong chuyến Cruise vừa rồi, tôi học hỏi được một điều quý báu mà từ lâu tuy thường nghĩ đến, nhưng không thấy thể hiện rõ ràng, đó là tình thân hữu của những người bạn Điện lực. Tôi không được hân hạnh làm việc trong ngành Điện lực ở Việt nam như hầu hết các bạn thân hữu đã gặp trong buổi Đại hội, và nhất là trên du thuyền, nên ban đầu có phần ngỡ ngàng. Nhưng khi gặp lại hai thầy Phát và Minh, nay đã già nhiều mà còn sốt sắng với anh chị em, lòng tôi dâng lên một niềm xúc cảm khó tả. Lại thêm các anh chị em, người nào cũng tử tế, thân mật, vui vẻ, nể nang nhau, tôi tìm lại được không khí đầm ấm của ngày nào, khi còn hăng say học tập, tranh đua với đời sống. Tôi nhìn thấy anh (chính anh), như một người ở tâm điểm các mối dây liên lạc thân hữu, nhờ đó tình bạn bè giữa các anh chị em luôn luôn được duy trì, hâm nóng, và phát huy trong lúc tuổi hạc mỗi người ngày một cao. Tôi cảm thấy mừng vui nên không nén được lời cảm ơn anh hôm đó. Rồi tôi cũng thấy buồn buồn, vì như anh cũng thừa biết là *everything must come to an end* (theo định luật Murphy), không phải chỉ vì chuyến đi cruise sắp chấm dứt, mà vì nghĩ đến ngày sau này hội Điện lực mình còn tồn tại với những người sốt sắng như anh và các anh chị em đến bao lâu nữa. Các con cháu mình có tiếp tục duy trì Hội Điện lực hải ngoại này không...

Nguyễn Trọng Dũng (Livermore, CA) – 19 Jun 2006 :

Thưa các anh chị, Hôm qua điện thoại với th/h NT Cường tôi nghe nói Houston mưa tầm tã cả tuần nay. Hồi chiều coi TV thấy cảnh lụt lội ở Houston. Xin hỏi thăm thân hữu trong vùng có ai bị ảnh hưởng gì. Hình như vùng bị lụt có các thân hữu NX Mỹ, ĐTP Nam, LQ Tới cư ngụ.

Chợt nghĩ lại Đại hội họp mặt năm nay đã rất vui, lại thêm thật nhiều điều may : chỉ một tuần sau khi chuyến du ngoạn trên tàu Ecstasy thì vùng biển đó có bão. Và nay đúng một tháng sau thì Houston ngập nước. Ban Tổ chức chắc phải lam con gà cúng Ông Địa :-))

Bùi Thọ Tiếng (Houston, TX) – 20 Jun 2006 :

Anh Dzũng thân, Cám ơn anh chị đã có lời hỏi thăm, chiều hôm qua 6-19-2006 tôi có gọi điện thoại hỏi thăm các THDL tại vùng South 45, nơi có khoảng 5 gia đình THDL đang sinh sống, tất cả nhà cửa của các anh chị ấy đều bình yên, chỉ lụt một vài nơi trên những đoạn đường ra vô khu cư ngụ mà thôi.

Như các anh chị đã biết, khí hậu Houston hơi khắc nghiệt, không biết trước được mưa nắng, bão bùng như thế nào nên nhóm Houston rất e dè nhận đảm lãnh việc tổ chức Đại hội Họp mặt THDLVNHN, như vậy các Thân hữu mới thông cảm cho chúng tôi.

Chúng tôi sẽ cúng Ông Địa vào cuối tuần này để báo cáo tài chánh với các quý TH mạnh thường quân, hy vọng hôm đó sẽ không còn mưa rơi nữa...

Lê Công Huân (Pennsauken, NJ) – 2 Jul 2006 :

Subject: Cám ơn với đôi lời tâm sự...

Anh Tiếng, Rất cám ơn Anh và Houston đã tổ chức một Đại hội THDL thật là tuyệt vời. Lần đầu tiên vợ chồng tôi đi cruise và tôi thấy mọi người đã hài lòng cho một chuyến du lịch vui vẻ và thoải mái. Rất nhiều kỷ niệm mà chúng tôi không sao quên được.

Quý Anh đã thành công lớn và đừng quên công lao của các vị nữ lưu đứng sau lưng các Anh. Sau lưng những người đàn ông thành công là bóng dáng của các bà vợ “đồng tình”... *Đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn...*

Tôi gửi lời cám ơn có quá muộn không? Muộn vẫn còn hơn không vì chưa nghe nói ai ghi công các Bà.

Tôi cám ơn các TH đã đóng góp công sức cho kỳ Đại hội THDL Houston chỉ được 1 lần thì bà xã tôi cám ơn các TH 2 lần vì nhà tôi đã được trúng thăm free cruise 7 ngày vào ngày 20/5/06 lúc tàu khởi hành trở lại Galveston. Chỉ trúng cho 1 vé duy nhất. Chúng tôi đã chọn đi Puerto Rico, San Juan, St Thomas, St Marteen, Miami. Vé trúng này giá trị là 2 ticket ocean view Carnival tặng chúng tôi free. Không lẽ không đi. Chứ đi mà không gặp các TH chắc là không được vui cho lắm. Xin đôi dòng tâm sự...

Bùi Thọ Tiếng (Houston, TX) – 3 Jul 2006 :

Anh chị Huân ơi, Chúc mừng anh chị. Congratulation, phe ta thắng vì được trúng số.

Anh Huân ơi, Kỳ này nhóm THDLVNHN của mình hên lắm, để tôi kể anh nghe nhé:

- Anh Chị trúng đi Cruise free
- Anh TS Thực trúng tiền Casino
- Nhóm THDL của mình đi đã chọn đúng thời gian nên trời thật đẹp, không gặp mưa gió bão bùng, khi tan hàng 1 tuần sau thì biển động vì có Hurricane đầu mùa thổi vào vịnh Mexico.
- 2 tuần sau Houston mưa gió toí bời, bị lụt, nước ngập nhiều nơi, không thể đi chuyển bị cấm đường vì lụt ...

Tôi đồng ý với anh là có các quý phu nhân tiếp trợ nên mới đạt được thành công, vì vậy nên sau Đại Hội chúng tôi đã tổ chức một bữa tiệc để tri ân các bà và các mạnh thường quân.

Anh chị trúng chuyến đi Cruise nữa là để làm lễ hấp hôn đấy, không cần nhiều người, chỉ có anh chị thì mới Romantic chứ phải không anh Huân ?? Chúc mừng anh chị 1 lần nữa...

Đồng Thị Hân (Waterloo, IA) – Jul 2006 : Gửi bạn ở Canada

T. Hạnh thân mến,

Sau những ngày mong đợi, ngày họp mặt THĐL ở Houston vẫn không có bạn tham dự! Gia đình Hân tuy không đi cruise cùng các THĐL nhưng vẫn cố gắng họp mặt ngày Tiễn đại hội ở Houston. Trước là gặp lại THĐL các nơi, sau nữa đón gia đình Xuân- Hùng từ Úc sang tham dự.

Kỳ họp này Hân mời được gia đình Hương Thơ - Thành gia nhập thân hữu “điện câu”. Chỉ tiếc là thiếu gia đình T. Hạnh. Chính T. Hạnh là người giới thiệu Hân gia nhập THĐL mà T. Hạnh chỉ thích ngồi nhà đọc báo, nên lần này Hân viết thư này cho T. Hạnh đọc.

Hân đã được gặp lại các anh chị ở Canada như anh chị Quan, anh chị Tâm-Sương. Hân thấy thiếu chị Thảo (TTĐT). Hân chỉ xem được hình anh chị Thoa và anh Trương Quang Ngọc trên bản tin THĐL số 25. Hân nhận ra chị Thoa ngay, chị không khác mấy, chị trẻ và tròn hơn tí thôi. Hân nhớ ngày chị Thoa về thăm Phòng Thảo chương, Hân đã gửi hình của nhóm bạn GL (trong đó có T. Hạnh) nhờ chị chuyển cho T. Hạnh; nhờ vậy T. Hạnh liên lạc với Hân thường xuyên hơn. Riêng anh Ngọc, Hân nhìn hình thấy lạ, nếu không nhìn thấy những giòng chữ chú thích dưới tấm hình thì Hân không biết là anh Ngọc đâu. Mới đó mà đã hơn 16 năm anh Ngọc rời TTĐT.

Còn anh Lữ Châu Hùng đâu rồi? Hân chỉ nghe tiếng anh ngày còn ở Việt nam, và chỉ đọc bài và email của anh, chứ chưa biết mặt anh ấy. Hân cũng gặp lại các anh chị đã tham dự họp mặt ở châu Âu năm 2004 như: anh chị Mạch Bình Nam, anh chị Huân, anh Minh và nữ sĩ Sương Lam, anh Bùi Thọ Tiếng và chị Phương Lan, anh Cường và Hoàng Khanh. Ban văn nghệ của Houston hoạt động hăng say quá! Chị Phương Lan hát nhiều bài. Hân xem hình trên web THĐL thấy Cường và Hoàng Khanh quá vui vẻ, hạnh phúc! Hân rất tiếc là không đi cruise cho cuộc vui trọn vẹn hơn.

Hân thấy thiếu anh chị Châu-Huyền, có lẽ bận về Việt nam hay sao? Hân nhớ anh chị Võ Văn Hoàng, trưởng ban văn nghệ ở kỳ họp Paris-Bruxelles. Sao không gặp anh chị nhỉ? Và Hân cũng thấy thiếu vắng anh Lê Tấn Tuyền và chị Hiếu Tâm, hai người bạn đã ở cùng phòng với Hân Định ở Bruxelles. Hân nhớ chị Hiếu Tâm hát bài Thu Vàng, điệu nhạc Valse, giọng chị hát êm đềm quá! Mặc dù không có đàn đệm. Hân Định mong có dịp gặp lại anh chị và được nghe chị hát nữa.

Còn anh Thanh Ngọc và chị Nga ở Paris đâu rồi? Hân nghĩ rằng lần này sẽ gặp được chị Nga vì chị sẽ về Houston để thăm Bác. Hân Định buồn 5 phút đó chị Nga ơi!

T. Hạnh biết không, sau mỗi lần tham dự họp mặt về, Hân soạn hình, gửi các anh chị, xem đi, xem lại và cứ nhớ mãi các kỷ niệm. Đôi lúc cười một mình! T. Hạnh cố gắng thu xếp công việc tham dự họp bạn cho vui, cứ lo làm giàu hoài. Bây giờ còn sức khỏe thì nên đi đây, đi đó. Chứ mai kia, một nọ, mỗi gối, chồn chân, thì làm sao đi chơi xa để gặp gỡ bạn bè được? Riêng Xuân và Hùng từ Úc mà còn đi được và còn đi hăng say nữa! Xuân và ông xã khởi hành từ Úc về Việt nam thăm gia quyến, từ Việt nam bay sang Pháp thăm bạn của anh Hùng. Từ Pháp bay sang Mỹ, đến tiểu bang S. Dakota thăm em của anh Hùng. Rồi sau đó về Houston tham dự đại hội THĐL, cùng đi cruise với các anh chị thân hữu. Tại Houston Xuân Hùng gặp gỡ họ hàng, anh em bà con của Xuân cùng gia đình Hân Định, gia đình Hương Thơ-Thành, gia đình anh Hưng và chị Hiền Vy.

Hân Định rất cảm ơn anh Hưng đã hướng dẫn nhóm bạn của anh đi thăm Trung Tâm Không Gian NASA. Mong được gặp lại anh chị và được đọc nhiều bài anh chị viết trên bản tin THĐL.

Sau khi rời Houston, Xuân Hùng bay lên San-Francisco để thăm bạn của anh Hùng và Xuân gặp Qúa (GL), hai người đi xe buýt về Santa Ana và Long Beach để Hùng gặp bạn và Xuân gặp lại Ngoan (GL). Xuân và Ngoan xa cách hơn 30 năm. Bây giờ gặp lại Ngoan đã lên chức “Bà Ngoại” rồi. T. Hạnh thấy chưa, Xuân và Hùng đi 1 vòng du lịch trong 1 tháng, còn gia đình T. Hạnh thì sao? Hay đợi lên chức Bà ngoại rồi mới đi? Hân mong lắm đấy.

Thầy Hồ Tấn Phát mà còn tham dự “đều đều” các buổi họp mặt THĐL, từ Úc, Canada đến Houston. Kính chúc thầy luôn mạnh khỏe, vui vẻ để gặp gỡ các thân hữu mỗi năm.

Các anh chị ở Mỹ mà Hân Định có dịp gặp gỡ bên Úc châu, nay gặp lại ở Houston như anh chị Hoàng Gia Thụy và anh chị Nguyễn Trọng Dũng. Nhớ ngày họp mặt sau cùng ở nhà chị Nguyệt (Brisbane) anh Thụy nướng BBQ thơm và ngon lắm. Anh Thụy còn là ca sĩ hát hay hơn các ca sĩ nhà nghề nữa! Chị Thụy ơi, khuyến khích anh Thụy phát hành CD “Tình Ca”. Hân sẽ tình nguyện quảng cáo giùm. Cảm ơn anh chị đã gửi hình tặng Hân Định. Hân gửi lời thăm anh Dũng và chị Kim Thanh, đã gửi hình tặng. Lần này Hân ít có hình nhất chỉ có vài tấm để kỷ niệm, Hân quý lắm. Mong sẽ có dịp về Cali sẽ ghé nhà anh chị chơi!

Riêng lần này, T. Hạnh biết không, Hân đã gặp anh Dậu, là thủ quỹ của bản tin THDL đó. Hân viết tên anh trên “check” mà chưa biết mặt. Hân đã có đọc trên web THDL nghe tin anh bị bệnh nhưng lần này thấy anh vui, khỏe, tay bắt mặt mừng với các thân hữu, Hân mạo muội đến chào anh và tự giới thiệu mình. Anh cũng ở thành phố Westminster, California gần nơi má Hân cư ngụ. Hân cảm thấy vui, vì càng ngày càng biết thêm nhiều THDL mới.

Người mà Hân ái mộ khi đọc trên Web THDL cũng như trên các bản tin thân hữu là chị Thu Hoa đó. T. Hạnh thường đọc báo nên nhớ chị Thu Hoa chứ gì? Ngày họp mặt tiền đại hội, Hân rất vui vì gặp được chị Hoa. Chị ấy mặc áo dài đẹp lắm! Người đâu vừa đẹp lại vừa có tài. Chị Hoa ơi, vì hôm sau gia đình Hân còn bận thăm viếng vài người bạn ở Arlington, nếu không thì đã có dịp đưa chị về Dallas rồi. Rất lấy làm tiếc. Hân mong được đọc nhiều bài viết cũng như nghe nhạc trên web do chị sáng tác.

Các bạn của T. Hạnh: Hân, Thơ, Quá, Xuân, Ngoan và các bạn cũ GL đều mong có dịp gặp lại T. Hạnh. Chúc gia đình nhiều sức khỏe, công việc làm ăn mỗi ngày thêm thịnh vượng. Gửi đến T. Hạnh 4 câu thơ của nữ sĩ Sương Lam rất có ý nghĩa:

*Bạn còn đó, tôi còn đây, mừng lắm!
Vì chúng ta còn cơ hội gặp nhau
Để trao nhau lời nói với câu chào
Đầy thân ái, đầy yêu thương, quý mến!*

Thân chào bạn,

Hân Định

Tràm Cà Mau (Oakland,CA) – 3 Jun 2006 : Hạnh Phúc Đơn Sơ Nhưng Tuyệt Vời

(Viết để cảm ơn ban tổ chức buổi họp mặt THDL tại Houston năm 2006. Đây không phải là bản tường trình họp mặt)

Cứ thử tưởng tượng, có hai người bạn cũ, gặp nhau trong tuổi xế chiều, ngồi uống chung một bình trà bốc khói, hàn huyên tâm sự, thì cũng đã là một hạnh phúc quý báu trong cuộc đời này rồi. Nếu không gian gặp nhau đó là một bờ biển, có sóng vỗ rì rào, có trời xanh, nước biếc, nắng vàng và mây trắng bay ngang đầu, thì cái khung cảnh lãng mạn đó làm cho cái hạnh phúc tăng lên bội phần.

Huống chỉ là một nhóm bạn cũ cùng gia đình, cùng vợ con, gần chẵn một trăm người, leo lên chiếc du thuyền “*Sướng Rân*” (Ecstasy) ra khơi, ngao du giữa miền vịnh biển Caribbean thơ mộng, có nắng vàng rực rỡ âm ập, trong 5 ngày, 4 đêm. Bỏ lại đằng sau những bận rộn phiền toái của cuộc đời, những rắc rối của mưu sinh, những lo âu triền miên của thế gian, để vui chơi, ca hát, nhảy múa, chuyện trò, tâm sự, hàn huyên, chung ăn, chung chơi liên miên. Thì cái hạnh phúc đó trở thành tuyệt vời, đời để chỉ có dịp, còn dịp và tìm được hoài.

Trong những lần họp mặt buổi sáng buổi chiều, ban quản trị du thuyền hầu như dành riêng cho nhóm Thân hữu Điện lực một phòng trà trang hoàng đẹp đẽ, có đủ bàn ghế, sân khấu, giàn máy âm thanh. Ngồi trong ánh đèn mờ, uống nước, ăn nhẹ, nghe báo cáo sinh hoạt thân hữu các vùng trong năm qua. Đặc biệt, các báo cáo ngắn, gọn, súc tích. Hay nhất là người nói không ôm cứng máy vi âm để nói dài, nói dai và nói không cần ai nghe, như trong các buổi tiệc cưới, các buổi ra mắt sách. Sau đó, thì các thân hữu cùng nhau ca hát. Các anh, các chị thay phiên nhau lên sân khấu hát nhạc Kara OK. Bạn bè thì ngồi chăm chú thưởng thức hoặc chuyện trò tự do. Nhiều chị Điện lực có giọng hát rất hay, truyền cảm, như chị Thuần, chị Chính, chị An, chị Hùng vân vân... Anh Cường, anh Thụy, anh Hùng, anh Thực, anh Trai, anh Chính và nhiều anh chị khác thay phiên nhau đơn ca, đồng ca, kéo dài cuộc chơi như bất tận. Tiếng hát của các anh chị, không

phải là chuyên môn nghề nghiệp, nhưng làm người nghe xúc động, truyền cảm hơn, vì là tiếng hát từ tấm lòng, từ trái tim, không có cái máy móc của đám nhà nghề, mà họ hát như trả bài cho xong việc. Tiếng hát như ru hồn người vào những miền mơ mộng, những quá khứ xa xôi vui buồn nuối tiếc, những tình yêu nhẹ nhàng dịu ngọt. Mở đầu buổi ca nhạc là bản đồng ca bài hát “Viễn Du” của Phạm Duy: “*Ra khơi, thấy lòng phơi phới, thấy tình thế giới, thấy mộng ngày mai... Hỡi người trong viễn phương ơi, hẹn hò nhau viễn du thôi*”. Tiếng hát mạnh, cao, hùng, dập dồn, theo tiếng nhạc đệm vang vang, trong căn phòng âm cúng. Bài hát hợp tình, hợp cảnh, khi chiếc du thuyền đang rẽ sóng ra khơi đi về hướng Nam trong vịnh Mexico. Ngồi nhìn ra biển xanh rộng mênh mông mà thấy lòng xao xuyến, mơ màng. Sau nhiều bản nhạc du dương, mấy anh chị ngửa chân, diu nhau ra sàn nhảy, lượn lui lượn tới, tay trong tay, nhịp nhàng bước đi, như đưa nhau vào cõi mộng. Những thân thể cận kề, thân thiết, tràn đầy thương yêu của những cặp vợ chồng ba, bốn chục năm bên nhau vẫn chưa đủ, chưa chán, và còn tình tứ như thời nào mới biết, mới quen nhau. Những người ngồi thanh thoi bên bàn nhìn bạn bè đang múa lượn, miệng họ điểm nụ cười vui, như chia sẻ được với cái hạnh phúc chung của mọi người. Những bản đồng ca, song ca, đơn ca được tiếp nối không ngừng. Các thân hữu say sưa vui hát trong nhiều buổi sáng, buổi chiều, và cả buổi đêm. Những thân hữu có giọng ca của loài vẹt đực, vẹt mái thì ngồi thưởng thức, và chuyện trò tâm sự bên cạnh những ly nước giải khát.

Cuộc vui không ngưng đọng trong căn phòng này. Bên ngoài, các thân hữu khác, nhóm năm, nhóm bảy, rủ nhau đi dạo “phố” trên du thuyền, xem tranh, mua hàng hóa, nữ trang, áo quần, sách vở. Hoặc xem biểu diễn các nghệ thuật cắt xén hoa quả, nấu ăn, xếp khăn thành hoa, thành thú vật sống động. Có khi nào các bà được thanh thân như thế này không? Khi mà lòng không vướng bận việc nhà, việc sở, việc cơm nước, việc cháu nội, cháu ngoại để riu rít đi bên nhau, nói nói, cười cười, và trẻ lại như thời chưa biết nỗi đời là nhiều rắc rối, nhiều khê. Vì bây giờ, dù cho có quen với cái tật hay lo, cũng không thể làm chi được, du thuyền đã ra khơi, nhà xa ngàn dặm, con cháu cách biệt, không thể nhảy xuống tàu bơi vào bờ, hay mè nheo các ông chồng bắt quay về. Nên các chị gặp dịp may, hoàn toàn gác nỗi âu lo thường trực lại, để chơi, để vui, để biết sung sướng tròn đầy.

Khi thanh thân nằm dài bên hồ tắm xanh biếc trên tầng cao của du thuyền, có tiếng nhạc sống dập dồn du dương. Nằm nhìn thiên hạ, bao gồm các thành phần tuổi tác, thanh niên, thiếu nữ với thân thể đầy đặn khêu gợi, mỹ miều trong áo quần tắm, những lão phu, lão bà da thịt nhão nhệch, nhăn nheo lụng thụng nhưng nụ cười tràn đầy tươi vui hạnh phúc. Nằm nheo mắt vì nắng, bên ly rượu ngọt do những người phục vụ bung đến tận bàn. Gió biển hiu hiu. Ghế nằm bên cạnh, có bạn, có vợ, thỉnh thoảng nói vài ba chuyện vu vơ, nhắc vài kỷ niệm êm đềm thời quá khứ, rồi thiếp đi trong từng giấc ngủ ngắn ngủi, nhưng rất ngon. Tỉnh dậy, hớp vài hớp rượu ngọt thấm miệng, đọc vài ba trang sách, thời gian êm đềm nhẹ cánh trôi đi.

Mỗi buổi sáng, vài ba cặp thân hữu rủ nhau lên tầng lầu 14, chạy bộ thể dục quanh cái sân cỏ giả. Vừa chạy hồn hên, vừa tâm sự chuyện đời. Bên dưới là biển xanh biếc đậm màu, mênh mông, không khí mát mẻ trong lành căng hơi muối. Mặt trời mới le lói vài tia nhói lên vùng biển xa. Vài cặp thân hữu khác, rủ nhau vào phòng tập cử tạ, uốn người, kéo dây nặng, chạy trên bàn dây cho mồ hôi nhễ nhại. Những sinh hoạt thể dục đều đặn mỗi ngày này, làm cho họ ghiền, không bỏ được. Hôm nào quên tập, thì thân thể rã rời, như muốn bệnh. Mấy anh chị thân hữu vừa tập thể dục, vừa nói chuyện ồn ào, vì phòng tập cũng chỉ mới lác đác vài ba người.

Khoảng gần 8 giờ sáng, trong phòng ăn trên lầu 10 các thân hữu lại có dịp họp mặt ăn uống chung, cà phê, trà, cháo gạo tẻ, trứng chiên, xúc xích, thịt ba chỉ, khoai tây chiên, và đủ các thứ bánh ngọt, bánh mặn khác, tha hồ mà ăn cho mau mập hơn, để mà lo cao máu. Mỗi bàn quy tụ chừng tám đến mười anh chị, tán chuyện liên miên không dứt. Buổi ăn sáng có khi kéo dài cả tiếng đồng hồ vì những câu chuyện trên trời dưới đất lang bang, không đâu vào đâu, nhưng vui vẻ, thích thú. Trong năm ngày liên tiếp, khi thì ăn với cặp này, khi thì ăn với cặp kia. Thích món gì, cứ lấy món đó, nhiều ít tùy thích.

Ăn sáng xong, thì cũng lại họp hành để ca hát, trong căn phòng được dành riêng cho nhóm, để vui chơi, chuyện trò. Hát chưa được bao lâu, thì bữa ăn trưa lại đến, thì giờ nhàn rồi qua rất mau. Anh chị em lại lục đục kéo nhau đi ăn trưa. Ôn ào, vui vẻ, các anh các chị trêu chọc nhau mà cười vui. Ai cũng không dám ăn nhiều vì sợ mập, sợ cơ thể tăng trọng lượng. Chỉ mấy hôm thôi, mà cái nịt bụng tưởng như muốn chật lại, phải nói thêm. Ăn bao bụng, và có nhiều món khác nhau. Thế mà cũng có nhiều chị sợ mập, chỉ ăn rau trái

nhiều mà thôi. Vài anh nói rằng, cứ ăn thả dãn, năm ba hôm thôi, ăn để vui với bạn bè, chứ kiêng cử làm chi cho mệt. Đã đi chơi, thì nên thoải mái, chơi tới mức, đừng ngại chi cả mà mất vui.

Ăn đầy bụng xong, anh chị lại tụ họp ca hát tiếp, vui chơi. Bày ra vài sòng bài tổ nhau chơi. Đánh bài với nhau, không đánh bài trong sòng do du thuyền tổ chức. Các thân hữu chơi bài, cũng vừa chơi, vừa tiếu lâm, trêu chọc nhau vui nhộn.

Mỗi buổi ăn tối, nhà hàng dành riêng cho các Thân hữu Điện lực 13 bàn liên tiếp nhau bên cánh trái trong phòng ăn có tên là “*Nhạc Gió*” (Wind Song). Bữa ăn truyền thống, mỗi bàn có hai nhân viên phục vụ. Ăn theo lối Tây, mới vào thì có bánh mì phết bơ, rồi ăn xúp, rau, và món chính là thịt hay hải sản. Đây là thời gian các thân hữu được hàn huyên nhiều nhất. Không cần phải lo nấu ăn, nấu món này, món kia, không cần phải rủ nhau xuống phố tìm tiệm, tìm bãi đậu xe. Cứ tã tã dắt nhau lên lầu 8 xếp hàng vào bàn ăn đã định sẵn. Năm đêm liên tiếp được gặp gỡ bạn bè trong phòng ăn ấm cúng, giống như năm buổi họp mặt Thân hữu Điện lực có 98 người tham dự. Cũng có thể ví như năm lần đi ăn đám cưới của con cháu thân hữu.

Cảng *Progreso Yucatan* là nơi đầu tiên tàu cập bến trong một buổi sáng ngày thứ ba. Chị Thực đã liên lạc được với các tổ chức du lịch trên bến, thuê hai chuyến xe buýt riêng chờ gần như toàn thể anh chị em THDL, khoảng 80 người, đi thăm khu đồ nát hoang phế Chichen Itza, với giá rẻ hơn giá của du thuyền tổ chức. Vợ chồng tôi đã đến thăm di tích này một lần rồi, nhưng cũng ghi tên đi theo, vì vui với bạn bè. Mà ở nhà một mình cũng buồn. Đây là nơi có kim tự tháp bỏ hoang của người Maya sống từ thế kỷ thứ 7 đến thế kỷ thứ 10. Kim tự tháp cao 75 bộ Anh, và có bí ẩn về thiên văn rất cao, mà nhiều nhà khảo cổ ngày nay đặt giả thuyết là từ cái thời xa xưa đó, đã có “*người*” từ hành tinh khác xuống dạy thiên văn cho dân Maya này, nếu không, thì khó giải thích được tại sao, vào thời đó, chưa có dụng cụ thiên văn, chưa có kỹ thuật hiện đại, mà họ đã xây và lồng vào cái kim tự tháp đó nhiều bí ẩn thiên văn rất chính xác về thời gian vòng quay của quả đất quanh mặt trời, của mặt trăng quanh trái đất, hướng mặt trời theo mùa, cùng nhiều thứ khác nữa. Anh hướng dẫn viên du lịch nói rằng, nguồn gốc của người Maya, là dân Á châu, có thể đi vòng từ Bắc Cực qua Alaska và đi xuống. Người Maya có nhiều nét của các dân tộc Á Đông. Cách đây 10 năm, khi du lịch vùng này, tôi đã gặp nhiều người Maya mà giật mình, vì thấy vóc dáng nhỏ nhắn, (có thể vì suy dinh dưỡng) và hai ngón chân cái “*giao chỉ*”, cùng nét mặt, tương tự lời tả trong một bài học, mà tôi còn nhớ từ thời thơ ấu: “*Người Việt nam. Da vàng vàng. Máu đất sét. Mũi hơi tẹt. Răng hơi hô. Trán vồ vồ. Cằm nhón nhọn. Người cân gòn. Mắt thông minh. Xét mặt tình. Người đa cảm. Xét mặt đảm. Người rất gan. Xét mặt gan, Người hay chuyện...*” Người Maya lại thờ Trời và thần Rắn. Có khác chi người Việt nam xưng là con Rồng cháu Tiên. Trời gần với Tiên. Rắn gần với Rồng. Nói mà chơi cho vui, phải chăng người Maya là hậu duệ của một nhóm Việt nam nào lưu lạc từ ngàn xưa đó không? Hay là người Việt nam và Maya cùng giống? Tôi có thể ôm chầm lấy những người Maya mà nhận bà con từ thời Hồng Bàng không nhỉ? Lân này, người ta không cho leo lên đỉnh kim tự tháp, vì mùa mưa trước làm mềm nhiều phần đá, và đã có một nữ du khách người Đức vừa trượt chân lăn xuống chết cách đây không lâu. Các thân hữu đua nhau chụp hình. Rồi đến thăm cái hồ giếng sâu, ở đó ngày xưa, các trinh nữ được đem tế trời, tìm được móc ra, và thả thả xuống đó để làm quà tế lễ. Vài thân hữu dọa vợ là ném các bà xuống giếng đó. Một chị nói rằng, không sợ, vì có bị ném xuống, cũng sẽ được thầy lên lại, vì ở đó chỉ nhận trinh nữ mà thôi, chê các bà. Trong lúc chụp hình, tôi nghe nhiều bà bảo chồng: “*Anh, anh, làm em thêm một cái nữa đi!*” Tôi thấy vài ông khác quay mặt đi để dấu nụ cười hóm hỉnh.

Chiều về lại du thuyền, các thân hữu lại họp mặt trong quán “*China Lounge*” đã dành sẵn, để lại hát Kara Oke trước khi chờ buổi ăn tối lúc 8 giờ.

Chiều đó, du thuyền lại nhổ neo ra khơi, đi vòng về đảo *Cozumel*, và sáng hôm sau ghé bến. Chị TS Thực ra điều đình với các hãng taxi, thuê 4 chiếc xe van, chở năm chục thân hữu đi thăm thành phố, đi vòng xem cảnh. Rồi ghé lại bãi biển nước trong xanh, cát trắng, bờ lải, một số anh chị nhào xuống tắm, nô đùa, bơi lội vui vẻ. Khi mới xuống nước, thì cảm thấy lạnh, nhưng khi đã ngấm mình trong nước rồi, thì có cảm giác mát mẻ khoan khoái. Những ông bà già như sống lại tuổi thơ, của thời con trẻ, trốn bố mẹ đi tắm sông tắm biển. Vọc nước, nhảy theo từng đợt sóng, thân thể như tăng thêm sinh lực. Năng chói chan rục rờ. Tắm xong, lên ngồi trong bóng mát của cây dù, kêu vài món ăn địa phương. Bụng đói, ăn rất ngon.

Nhiều buổi tối, du thuyền có ca múa trên sân khấu, các thân hữu rủ nhau đi xem cho đến khuya mới tan. Sau đó, ra các quán, uống cà phê, rượu, ngồi nghe các nhạc sĩ tấu đàn. Đêm khuya, tiếng đàn vang vọng, lòng người miên man. Ngoài kia là biển đen mênh mông, con tàu thấp sáng như thành phố lên đèn. Có cái không khí lãng mạn của một thủa thanh bình an lạc. Khi đã mệt, cùng bạn ra về, ngủ một giấc rất say.

Du thuyền nhỏ neo ra về. Một ngày một đêm đi trên biển. Các anh chị thân hữu cứ tiếp tục cuộc vui. Nhiều cặp ra ngồi tại các bàn đặt ven thành tàu, dưới bóng mát, trầm ngâm nhìn xuống biển xanh thăm mênh mông, biển lặng không một gợn sóng. Họ không nói gì nhiều với nhau, nhưng cái im lặng chan chứa hạnh phúc tràn đầy. Có thể họ không suy tư gì cả, không nhớ nhung gì cả, tâm trí họ trong trạng thái thiền tuyệt vời, và nhận chân được những giây phút đầy ân sủng của trời đất ban cho.

Bốn ngày, năm đêm cùng bạn bè cũ họp mặt vui chơi trên chiếc du thuyền “Sưông Rân” là một trong những kỷ niệm đẹp của cuộc đời. Là niềm hạnh phúc chân thực trong tuổi già ngắn ngủi. Không nắm bắt lấy cơ hội cũng uống lắm. Thiên hạ làm việc để sống, và sống để tìm hạnh phúc, trong cuộc sống, có nhiều bất trắc, bất hạnh, có được những ngày thông dong, vô ưu, nhàn nhã với bạn bè cũ, với gia đình, cất tiếng cười khoan khoái, thì có gì hạnh phúc hơn chăng?

Cám ơn các anh Nguyễn Thạch Cường, Bùi Thọ Tiếng, và các thân hữu miền Houston, đã “liều mạng” (chữ của anh Cường) đứng ra tổ chức một buổi họp mặt trên du thuyền, thành công mỹ mãn, và tuyệt vời cho chúng tôi tham gia, để có được thêm những kỷ niệm đẹp đẽ, những ngày sống hạnh phúc và ý nghĩa trong tuổi già.

Sông Đồng Nai (Bắc Cali) – Jul 2006 : Chuyện Nghe Lóm Trên Du Thuyền

Những chuyện ghi lại dưới đây, tôi đã nghe lóm được trong buổi du ngoạn họp mặt Thân hữu Điện lực năm 2006 trên du thuyền Ecstasy, mà có người dịch là “*Du Thuyền Ngất Ngây*”. Nghe lóm, xấu lắm, nhưng không phải tôi rình rập để nghe, mà tự nhiên lọt vào tai, dù không muốn nghe cũng không được.

Trong buổi ăn sáng trên du thuyền, tôi ngồi gần hai bàn, mỗi bàn có hai ba cặp THDL. Mấy anh bạn của tôi đã lấy đủ thức ăn, đang ngồi gắp, nhai, nói chuyện, cười đùa với nhau. Nhưng các chị thì còn lảng xảng đi lấy thêm thức ăn, thêm nước, thêm bánh ngọt. Một chị hỏi chồng :

- Anh uống cà phê nghe! Anh có ăn thêm bánh mì ngọt không? Có lấy thêm thịt nguội không?

Anh chồng âm ừ, không đáp rõ ràng. Chị cứ chạy đi lấy thêm thức ăn. Kế bên, một chị khác đã đặt trên bàn hai ly nước cam đầy, nói với ông chồng:

- Anh cần nước cam để cho khỏi bón. Uống đi. Để em lấy thêm trái cây cho anh ăn.

Anh chồng chị chỉ gật đầu, như là cho có lệ, không có vẻ gì vui mừng, hay buồn bực chi trước sự săn sóc tận tình của vợ. Chị khác, mang áo hồng cũng đến đồ lên đĩa ông chồng một cái trứng chiên với hành tây, to và dày như cái bánh xèo. Chị nói:

- Thứ này mới nấu xong, còn nóng, phải đứng chờ, và nó trắng xong, thì đưa ngay cho mình.

Anh chồng nhăn mặt. Nói có vẻ không bằng lòng:

- Anh đâu có ưa ăn thứ này. Em ăn đi. Nhiều quá, ai mà ăn hết?

- Anh ăn đi. Ngon lắm. Chị vợ nói.

- Em cho anh được tự do, lựa chọn món gì anh thích ăn thì hơn không.

- Ngon lắm mà. Anh thử đi. Người ta xếp hàng dài và chờ lâu lắm mới có.

Anh chồng chị thờ dài một tiếng náo ruột. Tôi thấy nét thoáng buồn trên mặt chị. Chị khác ngồi bên ông chồng đang ăn, chị cắt ngang:

- Anh đã uống thuốc buổi sáng chưa? Có đem thuốc theo không? Em đi lấy nước cho anh uống nhé. À, cái thẻ chìa khoá phòng đâu rồi? Coi chừng rớt mất đó. Đưa cái máy chụp hình em cất cho, anh cầm, rồi để quên trên bàn ăn.

Anh chồng chị lộ nét bất bình ra mặt, nhưng im lặng, không nói năng chi cả. Chị hỏi và thúc dục thêm mấy lần nữa. Anh phát cáu, lắc đầu nói:

- Để yên cho tôi ăn chứ!

Mấy chị khác cũng lảng xảng nhắc nhở và phục vụ cho mấy ông chồng, không cần biết các ông có hoan hỉ đón nhận không. Tôi không thấy ông nào lảng xảng nhắc nhở săn sóc bà vợ, hoặc lấy thức ăn cho vợ cả. Ông nào cũng xoắn lấy bạn mà chuyện trò. Nhìn qua các bàn có người ngoại quốc ngồi bên cạnh, tôi thấy vợ chồng họ, người nào cũng tự lo lấy. Không có cảnh các bà vợ lảng xảng chăm sóc cho chồng. Tôi cũng được và bị bà vợ chăm sóc, hỏi han, mời mọc món này món kia. Nhìn hoạt cảnh của bạn, mới thấy rõ mình và bạn may mắn, có được những người vợ Việt nam biết thương chồng, hy sinh và chăm sóc cho chồng mà không sợ chồng bức mình cần nhần. Tôi thầm hoan hô vợ một phát, thầm thôi, vì sợ vợ nghe được rồi “lùng”.

Khi ăn xong, tôi nghe một chị hỏi, và nhắc ông chồng nhiều lần :

- Anh đi tiểu đi. Qua bên kia cầu thang, có cầu tiêu đàn ông đó.

Anh chồng gắt:

- Chưa “*húng*” thì làm sao mà tiểu được? Đâu có phải khi nào cũng tiểu được. Phải chờ *húng* chứ!”

- Thì cứ rần sức đi.

- Rần cách nào đây?

Khi ngồi bên bàn phía sau du thuyền, nơi có bóng mát nhìn ra biển, tôi nghe một anh trách bà vợ:

- Em nên ăn nói cẩn thận hơn một chút. Anh thấy có người quay mặt cười khi nghe em nói: “*Làm em thêm một cái nữa đi.*” Chụp hình thì cứ nói là chụp hình. Đừng dùng chữ “*làm*” nghe dễ hiểu lắm. Trước mặt thiên hạ, “*làm*” sao được?

Bà vợ gắt:

- Bởi mấy ông có ý nghĩ đen tối, có cái đầu không được lành mạnh, nên nghĩ vậy.

Ông chồng trêu bà vợ, nói:

- Ông nào mà không có đầu óc đen tối? Không đen tối thì làm sao mà có vợ, rồi có con được?

Nằm trên ghế dài bên hồ tắm, ngủ lơ mơ, tôi nghe hai anh trò chuyện:

- Anh nhìn cái bà mập mang cái áo tắm màu đỏ kia kia. Mập hơn cả con trâu nước. Cả một trời mỡ và thịt. Thế mà cũng lấy chồng được mới lạ chứ. Mập như thế, thì chắc vợ chồng chỉ có hôn hít nhau mà thôi, chứ ăn nằm sao được. Mỡ và thịt nó ún ra, che hết.

- Ừ nhì. Nhưng đó là chuyện riêng của người ta, thắc mắc làm chi cho mệt? Anh có thấy mình ở trên du thuyền này, có khác chi đã về đến thiên đàng rồi không? Không lo, không nghĩ, không làm, không bận rộn chi cả. Mỗi ngày được ăn ngon, uống ngọt, ăn uống liên miên từ sáng mở mắt ra cho đến khuya đi ngủ. Nếu muốn, có thể kêu cả thức ăn bung vào tận phòng. Có nhạc, có ca múa, có trò chơi, có nơi giải trí. Liên tu bất tận. Chỉ có chơi chứ không làm. Mỗi ngày có người làm giường, quét phòng nhiều lần. Ngủ dậy là vung vãi ra đó, thế nào cũng có kẻ dọn dẹp cho mình. Có lẽ tiên trên trời cũng phải tự dọn phòng, chứ không lẽ nào tiên này phải phục dịch cho tiên kia? Mình nằm phè ra đây, buồn ngủ thì cứ đánh một giấc không cần biết dài hay ngắn, khát nước thì kêu bung nước tới tận nơi, đói thì đi ăn. Chán thì đi nghe nhạc, chơi bài, nhảy nhót, kara oke... Thật tôi không ngờ lên du thuyền là thanh thản đến thế này? Không phải thiên đàng thì là gì nữa đây?

- Vậy là lần đầu anh đi du thuyền phải không?

- Đúng vậy.

- Lần đầu tiên tôi cũng có ý nghĩ như anh. Nhưng sau này đi nhiều lần, tôi không còn có cái cảm giác là đang ở trên thiên đàng nữa, mà lại đâm ra so sánh, du thuyền này hơn thua du thuyền kia ở chỗ nào. Tàu này, tàu kia ăn ngon hơn, người phục vụ đặc lực và lịch sự hơn.

- Người phục vụ như thế là lịch sự quá rồi chứ? Mình thì ngồi ăn, mấy ông Tây cô Đàm thì bung và dọn, rót rượu, rót nước, rắc tiêu, lau bàn, hỏi han về thức ăn nước uống. Đòi lịch sự hơn gì nữa?

- Tôi đi nhiều chuyến, và có nhận xét rằng, mấy anh chị gốc Á Đông, châu Phi làm nghề phục vụ, khi phục vụ du khách Á Đông, họ không niềm nở, tử tế và vui vẻ bằng mấy anh chị người da trắng từ Đông Âu.

- Mới đi lần đầu nên tôi không biết để so sánh. Nhưng anh cứ thử tưởng tượng, nếu mình phải đi làm nghề phục vụ, dọn phòng, bung cơm cho những kẻ nhàn du rong chơi. Thì dù có yêu nghề đến đâu, mình cũng khó mà hết lòng hết dạ lịch sự, để toét

miệng vui cười, tử tế với tất cả mọi người khách được. Huống chi, muốn làm bồi trên tàu này, thì phải rất khá sinh ngữ, nghĩa là phải có học hành đến một trình độ nào đó, chứ không phải nghèo đói thất học, không biết gì, mà có thể xin vào làm việc được đâu. Làm sao mà khỏi buồn và mặc cảm vì phải bung cơm dọn phòng cho một thằng cha mặt mày u ám nào đó.

- Nhưng tại sao các người làm phục vụ gốc Âu châu lại vui vẻ, vồn vã và sẵn đón du khách hơn?

- Có lẽ họ khôn hơn, biết lịch sự với khách, thì sẽ được tặng tiền thưởng nhiều hơn. Và lại, tinh thần giai cấp trong họ không nặng nề như Ấn Độ, Á Đông chăng?”

Ngồi nhìn ra biển lặng, tôi nghe các anh chị ở bàn bên nói chuyện:

- Các chị nhìn xem, cái bà ngồi đằng kia, đã “tân trang” lại da mặt rồi đó.

- Sao chị biết tài vậy?

- Thì cứ xem cái cổ thì biết. Da mặt thì căng, da cổ thì xếp lớp, nhăn nhúm, không dấu được.

- Căng da mặt có đau không nhỉ? Trông trẻ lại năm ba tuổi có ích lợi gì không? Có vì vậy mà ông chồng thương yêu hơn không? Tôi nghĩ, chắc mấy ông chồng cũng không thấy gì khác cả. Nhìn lâu rồi quen mắt, không thấy trẻ, già, xấu đẹp nữa. Sửa sang lại sắc đẹp chỉ để cho chồng người khác nhìn vào mà thôi. Mình không có ý gì khác với ai, thì cần chi sửa cho đau và tốn tiền.

- Nhưng trẻ đẹp vẫn hơn là già xấu chứ. Đâu cần có tình ý chi với ai? Bây giờ cho các chị trẻ lại chừng 16, 18 tuổi, các chị có chịu không?

Có tiếng phản đối rất mạnh mẽ:

- Không. Không. Không bao giờ chịu. Trẻ lại 16, 18 tuổi là một ác mộng khủng khiếp. Phải đi học lại trung học, đại học, thi cử, lo lắng ngất người. Mệt lắm. Bắt đầu yêu đương lại, đau khổ, bất an. Rồi kiếm chồng, kiếm việc, mang bầu, sinh con đẻ cái, lo đưa đón, dạy dỗ con cái, lo cho chúng nên người, đỗ đạt. Rồi mình còn phải đi làm thêm mấy chục năm nữa mới được về hưu thông dong như bây giờ. Lo mất việc, lo nhà, lo xe, lo để dành tiết kiệm phòng khi bất trắc. Chưa kể những biến động của lịch sử ảnh hưởng như cuộc đổi đời năm 1975, bị áp bức, tù đầy, đói khát, liều chết ra đi...

Nghĩ mà ớn lạnh. Bây giờ là thời gian sung sướng nhất trong đời. Con cái đã tự lập được, mình đã có nhà, có xe, có chút tiền dành dụm, có tiền hưu. Không làm chi cả mà cũng đủ ăn, có no ấm, còn dư tiền đi chơi đây đó. Chỉ có sợ một điều, là không biết làm sao tiêu cho hết tiền lãnh vào hàng tháng mà thôi. Bây giờ cho đến khi chết là thời gian thanh nhàn, khoẻ khoắn, vui sướng, lạc thú. Trẻ lại cái thời mười mấy tuổi là bắt đi lại từ ban đầu. Khiếp lắm. Chạy đã về đến đích, được nghỉ ngơi rồi, đại chi lui lại mức khởi hành?

Tôi nghe mà khoái quá, vỗ đùi cái bốp. Quay lại để nhìn xem chị nào đã nói câu chí lý đó, mà ngã nón ngưỡng phục. Nhưng xui thay, trên đầu tôi không đội nón.

Sau buổi trình diễn ca nhạc sân khấu ra về, tôi ghé lại phòng nhạc, nghe đàn hát. Bàn bên cạnh có mấy thân hữu ngồi. Có tiếng nói:

- Ban tổ chức đại hội THDL Houston thật chu đáo, đáng khen. Nào là đặt khách sạn, đưa rước, tổ chức tiệc nhà hàng, đưa đón ra bến tàu. Chắc cũng nhờ khéo huy động được nhiều người góp tay vào, mỗi người một chút, mới được như thế này đây.

- Theo tôi biết, thì chỉ có vài ba người lo mà thôi. Tôi cũng đã từng tổ chức rồi, tôi biết. Khi mới bắt đầu, thì ai cũng nhận việc này, việc kia, nhưng rồi cuối cùng, cũng đùa cho một hai người mà thôi. Nhiều

chuyện khó khăn và tế nhị lắm. Ngay cả việc mời anh chị em ngồi lại cho đầy mỗi bàn 10 người, cũng khó khăn, có thể làm mất lòng người này, người kia. Cứ thêm một bàn, là phải trả thêm tiền cho nhà hàng, lấy đâu ra tiền mà trả? Đâu có đòi anh em đóng thêm được? Còn có những người đã đóng tiền rồi, mà không đi ăn được, họ cũng muốn đòi tiền lui. Tiền đã nạp cho nhà hàng rồi, thức ăn đã nấu, đã dọn ra rồi, không ăn hết thì đổ đi. Ban tổ chức cũng có nhiều cái khó khăn, không nói ra được. Dem cái thiện chí ra để làm, cho anh em được cơ hội họp mặt, hàn huyên, chứ đâu phải làm thương mãi kiếm tiền, mà người này trách, người kia bảo thiếu cái này, thiếu cái kia. Có người tưởng bỏ ra một số tiền, là có quyền đòi hỏi đủ thứ. Các anh không biết đó thôi, hôm tiệc nhà hàng, các anh C. và T. lo đưa đón, lo khách khứa, có ăn được miếng nào đâu. Khuya về nhà thấy nấu mì gói mà ăn, nhưng các anh thấy vui, vì đã hết lòng với bạn bè.

Buổi sáng, tôi đi qua phía phòng anh chị bạn kêu nhau đi ăn điểm tâm. Đang đi trên hành lang, thấy một cửa phòng chọt mở, và thấy một Bà Tiên xuất hiện. Vợ tôi nói:

- Sáng sớm thấy được Bà Tiên là may mắn lắm đó.

Bà Tiên đang hốt hoảng hỏi:

- Có thấy Ông Tiên của tôi đâu không?

Tôi cười thầm nghĩ, ơ kìa, phép tiên của bà để đâu mà lại đi hỏi người trần mắt thịt như tôi.

Nhiều Thân hữu